In dit nummer:

PROJECTEN
- Altos De Oriënte 12
- Hombres Hermanos 14
- La Casa Del Buen Dios 7
- San Nicolas 18

COLUMNS 11 & 21
Reis Hans&Janet naar San Andres 6

Stichting Hogar helpt!

HOGAR nieuws

2018
nummer 02
Jaargang 23

HOGAR-Nieuws is een zelfstandige uitgave voor Stichting-Hogar

VOORWOORD

Het nieuwe magazine ligt weer voor jullie! Helaas iets later dan gewend maar wel weer met updates van onze voorzitter Hans Kersten en de gebruikelijke columns.

Allereerst willen wij jullie allemaal, mede namens het bestuur van Stichting Hogar, een heel gezond en liefdevol 2019 wensen!

In september hebben we de jaarlijkse HOGAR reünie gehouden. Van tevoren was er wat twijfel: wel of niet doen dit jaar? De opkomst dit jaar nam elke twijfel weg! Met name de jongere generatie was goed vertegenwoordigd en daar genoten de bestuursleden extra van. Heel bijzonder om al die prachtige jonge mensen rondom de tafels te zien zitten. Sommigen al bekend met elkaar, anderen die nieuwe contacten opdeden. Met het geld wat dit magazine opbrengt konden we wederom een belofte afgeven voor wat steun aan de projecten in het komende jaar.

Ook dit magazine helpt mee om met elkaar in contact te blijven. Het is een magazine voor en door adoptieouders. Stuur dus vooral jullie verhalen in om met elkaar te delen! Je kunt jouw bijdrage gewoon mailen naar redactie@hogarnieuws.nl

Rest ons niks anders dan jullie veel leesplezier toe te wensen!

De redactie

HOGAR-REÜNIE 2018

De opkomst was zondermeer goed te noemen. Zelf was ik nogal terughoudend om door te gaan met het organiseren van een HOGAR dag omdat het nu eenmaal een gegeven is dat de animo flink teruggelopen was. Heel begrijpelijk omdat er vanaf januari 2010 geen nieuwe bemiddelingen meer zijn geweest en er dus telkens uit dezelfde vijver gevist moest worden. Maar tegen al mijn, persoonlijke, verwachtingen in waren er 64 deelnemers. Dat wil zeggen dat er naast ons eigen bestuur met aanhang, 10 personen, toch 54 mensen de moeite wilden nemen om naar Schoorl te komen. Voor vrij veel mensen betekende toch maar even een ritje in de auto van ruim 2 uur! Opvallend was dit jaar het grootte aantal jongeren. 16 jongelui van 15 plus zaten aan een grote ovaalronde tafel hun levenservaringen uit te wisselen. Fantastisch ook hoe zij als eerste naar het buffet mochten om zichzelf van een "flink" bord eten te voorzien! En nog voordat alle volwassen aanwezigen zich in de rij van eten hadden voorzien de eerste jongere zich al weer in de rij aansloot! Geweldig toch? Gelukkig was er meer dan voldoende voor iedereen. Alle aanwezigen genoten volop van elkaars weerzien en spraken zich uit om zeer beslist ook volgend jaar weer van de partij te willen zijn. Gebleken is dus dat je 20 euro de man voldoende lekker kunt eten en ook nog 2 consumpties hebt! Als plotseling cadeau zorgde de HOGAR-nieuws redactie voor een extra glaasje, betaald uit de pot van het HOGAR-nieuws. Bijna niemand had bezwaar tegen dit spontane idee!
Kortom ik moet, met plezier, toegeven dat ik er volledig naast zat met mijn verwachtingen ten aanzien van de opkomst en ik zal dus voor 2019 dit initiatief herhalen!

HANS KERSTEN

Een kind, een maaltijd!

Maak € 17,50 over op

NL14 INGB 0009 5617 37

t.n.v. Hogarnieuws, Apeldoorn

EEN MAAND LANG ETEN OP SCHOOL

Een kind, een tas!

Maak € 17,50 over op

NL14 INGB 0009 5617 37

t.n.v. Hogarnieuws, Apeldoorn
o.v.v. 'schooltas'

Abonnee worden?
Mail ons dan op
leden@hogarnieuws.nl
U bent van harte welkom!

HOGAR-Nieuws staat boordevol foto's en updates van alle projecten waar Stichting HOGAR al jarenlang haar steun aan geeft. Projecten die ook echt van de grond zijn gekomen door de tomeloze inzet van de vrijwilligers. Mooie en bijzondere projecten waar ook nog groei in zit. Hierdoor heeft Stichting HOGAR een goede naam opgebouwd binnen de verschillende gemeenschappen waarin de projecten zich bevinden. Maar ook de lokale overheden weten Stichting HOGAR inmiddels te vinden en te waarderen als volwaardige partner en adviseur op het gebied van projecthulp. Dankzij de donaties en de goede besteding daarvan krijgen immers duizenden kinderen een kans op een betere toekomst!
Abonnement
U kunt abonnee worden van HOGAR-Nieuws voor maar €15,- per jaar. U wordt 2 keer per jaar middels het magazine op de hoogte gehouden van de voortgang van alle bestaande projecten en de financiële kant ervan. Niet alleen in beeld, maar ook in geschrift wordt gedetailleerd weergegeven hoe alles ervoor staat en wat er precies dat jaar gedoneerd is.

Voorwoord
Van de voorzitter

Het laatste HOGAR magazine was een compleet boek! De historie van de stichting is op deze wijze prachtig voor de toekomst bewaard gebleven.

Alle lof voor de redactie die het gelukt is om al mijn ingeleverde teksten en foto's bij u in de brievenbus te krijgen! Fantastisch. De Sint heeft amper zijn hielen gelicht of Kerstmis en het nieuwe jaar staan alweer voor de deur. In deze uitgave nog de verslagen van de bezoeken aan onze projecten van februari 2018 en de prachtige reis naar het eiland San Andres van Janet en mij. De volgende reis naar Colombia zullen Aralt Brilman en zijn vrouw mij vergezellen. Het idee hierachter is om Aralt wat meer bekend te maken met de projecten zodat hij mij over enige tijd kan vervangen!

Voor 2019 wens ik u allen alle goeds en vergeet HOGAR niet te gedenken in uw goede doelen uitgave OK?

HANS KERSTEN

Stichting Hogar wenst iedereen een gezond en voorspoedig 2019

DE KINDEREN VAN DE SAN NICOLAS SCHOOL IN MEDELLÌN WORDEN DOOR JULLIE STEUN VOORZIEN VAN MAALTIJDEN IN HUN DOOR STICHTING HOGAR GEBOUWDE SCHOOL. **BEDANKT IEDEREEN!**

SAN ANDRES

Heel veel lezers van het HOGAR nieuws hebben een duit in het kado-zakje van ons 50 jarig huwelijksfeest gedaan. Tevens werd gedoneerd om als dank voor het vele verrichtte werk van Janet te zorgen dat zij weer eens met mij mee kon reizen naar Colombia.

Dit resulteerde in een gratis ticket naar Colombia en een uitstapje naar het Colombiaanse eiland San Andres. Voor zakgeld werd door onze familieleden gezorgd. Uw bijdrage heeft gezorgd voor een onvergetelijke reis.

Uiteraard waren de bezoeken aan de projecten voor Janet een openbaring om na al die jaren van horen praten over de projecten nu ook eens te zien hoe het er in werkelijkheid uitziet. Maar het hoogtepunt was toch wel ons 5 daags uitstapje naar San Andres. Voor iedereen een aanrader!

We logeerden in een familiehotel met een prima keuken en een gezellige bar. Op 3 minuten loopafstand van het strand waar, gedurende ons verblijf, een stevige wind waaide. Warme wind vergezeld van een blakende zon die de temperatuur tot dik boven de 40 graden op joeg! Ideaal voor de zonnebrandcreme verkopers want het was goed uitkijken geblazen. De wind, de muziek, de geur, de leuke winkeltjes en vooral de fantastische uitstapjes stonden garant voor een paar hele fijne dagen. In een buggie het hele eiland rond met af en toe een stop voor een lekker drankje uit een kokosnoot wil toch iedereen? Of een lekker gebakken visje eten op een van de eilandjes in de buurt? (niet voor Janet want zij is vegetarisch). Met een snorkel naar de vele kleurrijke vissen kijken was ook een hele belevenis.

Kortom een heerlijke korte vakantie tussendoor zonder kinderen hadden we nog niet eerder meegemaakt. Nogmaals alle gulle gevers, van harte bedankt.

HANS KERSTEN

Een paar maal per jaar is het vaste prik dat er inkopen worden gedaan voor dit project. Eten, drinken, melkpoeder, meel, rijst, suiker, tandpasta, luiers, washandjes, handdoeken, schoonmaakmiddelen etc. maken telkens weer deel uit van de schenking. Fausto koopt dit in bij de Makro en levert het af. Wanneer ook wij in Colombia zijn doen we de boodschappen samen. Deze keer waren Fausto en ik vergezeld van mijn vrouw, Janet. Zij had de taak om alles wat Fausto op de kar zette af te finken van de lijst en ik duwde de kar van hot naar haar in de immens grote groothandel. Fausto weet zo langzamerhand blindelings de weg tussen de schappen. Bij het afrekenen maakt hij gebruik van zijn HOGAR Makro pas en laat mij de nota zien. Hij heeft zo zijn eigen manier van inpakken en verteld de Makrohulp waar in de auto alles moet worden neergezet. Eenmaal aangekomen bij Casa del buen Dios worden alle goederen met man en macht en met een grote grijns op de gezichten van de verzorgsters naar binnen gebracht en in het magazijntje geplaatst. Elke zak en/of pak wordt keurig op een lijst geschreven om te voorkomen dat er malversaties kunnen plaatsvinden. La casa del buen Dios is een tehuis dat gratis onderdak biedt aan kinderen die een levensbedreigende ziekte of aandoening hebben en een operatie nodig hebben. Zij kunnen hier, samen met hun moeder verblijven gedurende de behandelperiode in het ziekenhuis een blok verder. Ze komen van heinde en verre en moeten vaak liften of hele dagen in een bus zitten om er te komen. Zij leven in bittere armoede en grijpen deze laatste kans om in leven te blijven. Een flink aantal van de kinderen overlijd alsnog. Een in en in trieste zaak. Het enige dat HOGAR kan doen is er voor ze zijn en hulp te bieden door middel van het schenken van voedsel en andere middelen. Het tehuis ziet er keurig onderhouden uit en de hulp bestaat uit vrijwilligers en een paar, door sponsors betaalde, professionele krachten. HOGAR zal ze blijven helpen zolang u ons daartoe in staat stelt door middel van uw financiële bijdrage.

HANS KERSTEN

LA CASA DEL BUEN DIOS

Kerkje op Cerro Nutibarra in Medellin. Hans kan niet de verleiding weerstaan om even plaats te nemen maar de preek bleef uit :) Het was ook weer tijd om het volgende project San Nicolas te gaan bezoeken tijdens onze projectreis.

WAARTOE ZIJN WIJ OP AARDE?

Lang, heel lang geleden zat ik op de R.K. lagere school. Een belangrijke les was eens in de week de Godsdienstles. Deze bestond voornamelijk uit het uit je hoofd leren van vragen en antwoorden uit "de Catechismus "! Omdat de lessen werden gegeven door een oudere, heel saaie, pastoor, luisterde ik niet echt aandachtig naar zijn toelichting op de teksten maar zat meer te klieren om de tijd door te komen! Het gevolg liet zich raden....regelmatig strafwerk!!

Dit bestond uit het 10 maal overschrijven van de vragen en antwoorden van de behandelde les. Een hele klus. Een van de vragen zal ik echter nooit van mijn leven meer vergeten;
"Waartoe zijn wij op aarde".
Het antwoord, dat uit je hoofd geleerd moest worden en waarop ook een overhoring plaatsvond, luidde:
"Wij zijn op aarde om God te dienen en daardoor in de Hemel te komen".

In die tijd zag ik de hemel als een prachtig groot kasteel hoog boven de wolken. Overal goud, een altijd schijnende zon en een hele oneindig grote tuin met bloemen. Middenin die tuin zat God op een grote zetel met krulletjes, versierselen en mooie vlaggetjes van de nationaliteiten van alle mensen die, over de hele wereld vandaan, naast Hem zaten. Al deze mensen hadden de Hemel verdiend en mochten naast God plaatsnemen. Allemaal waren ze gekleed in spierwitte gewaden met op hun rug twee grote vleugels. Door die vleugels zaten ze dan ook op een kruk zodat de rugleuning niet in de weg zou zitten! Naar beneden kijkend hielden ze ieder nog levend mens op aarde in de gaten en rapporteerden hun bevindingen aan de Heer. Ik had vroeger dan ook het idee dat ik op aarde scherp in de gaten gehouden werd en maar beter een brave jongen kon zijn. Maar ja, welk kind denkt daar nou de hele dag aan. Ik in elk geval niet. En wat moet je nou verder de hele tijd in die Hemel doen? Konden ze daar hun tijd niet beter gebruiken? Je kon immers ook klieren op school en daarna gewoon aardig zijn voor anderen? Mijn gedachten als een kind, maar toch heeft het mij later nog wel vaker bezig gehouden!

Ik kom uit een sociaal nest waar mij geleerd is om ook aan de mensen om me heen te denken, gewoon aardig te zijn voor elkaar en daar waar nodig de helpende hand te bieden! Dat deden mijn ouders ook en zo moeilijk was dat toch niet? Dus naast die klier was ik ook af en toe eigenlijk wel een aardige knul!

Je kunt toch ook een hemel op aarde maken? De hemel staat immers voor licht, warmte, liefde etc.?

Waar wil die Hans nou toch eigenlijk heen met zijn verhaal zou u kunnen denken, maar dit alles kwam bij mij laatst, na jaren, zomaar weer naar boven na een opmerking aan mij van blije adoptiefouders, op de Hogardag. Deze mensen hadden, net als heel veel anderen overigens, bijzonder genoten en veel gepraat met Hogarmedewerkers(sters). Aan mij vertrouwden zij het volgende toe: " Hans, wat heb jij toch een goede club van mensen. Stuk voor stuk zijn ze voor de volle honderd procent enthousiast, aardig en geduldig. Ze stralen blijheid uit en je ziet ook dat ze genieten van deze drukke dag. Ook al kost het ze heel wat uurtjes. Wij zijn jullie allemaal zo verschrikkelijk dankbaar dat jullie hebben geholpen om onze kinderen te kunnen adopteren. Het heeft ons leven helemaal ingevuld en heel vaak denken we aan jullie. Dat jullie al zo lang draaien en dat de meesten al zo lang voor Hogar werken tekent toch dat jullie een grote familie zijn! Heel bijzonder "!

Nou, dergelijke woorden strelen toch je ego of niet dan? Het was tegen vieren en de Hogardag liep tegen het einde. Al eerder die dag hadden acht ouderparen mij met dergelijke woorden toegesproken. Hartverwarmend komt dat over. Dan wordt nog weer eens extra bevestigd waarvoor je allemaal bezig bent. Allemaal zeg ik want alle Hogarvrijwilligers hebben hierin op de ene of andere wijze een aandeel gehad. Wanneer je dan, naast alle blije kindertjes die dag, ook van de ouders een dergelijke oppepper krijgt kun je er voorlopig weer tegen. En wie is er nou niet blij met zo nu en dan een schouderklopje?

Is dat niet een beetje die hemel op aarde? Daar doen we het toch voor?
De kinderen aan een nieuwe start helpen en tegelijkertijd blije ouders, medemensen te hebben? Daar zijn we toch ook voor op aarde? En wie goed doet, goed ontmoet! De laatste woorden van voornoemd ouderpaar waren: " Mensen zoals jullie verdienen de hemel".

HANS KERSTEN.

" Mensen zoals jullie verdienen de hemel"

Het laatste oordeel. Rijksmuseum Amsterdam. Christus zittend op de regenboog met links Maria en rechts Johannes de Doper. In de hemel engelen met de passiewerktuigen. Lager zitten de discipelen op wolken, boven de aarde waar de doden uit hun graven opstaan.

Dat Hans en Fausto altijd welkom zijn op de scholen is wel duidelijk!

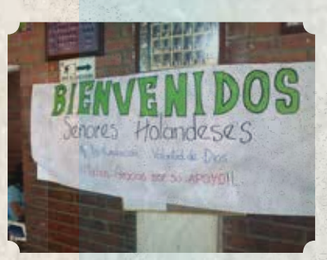

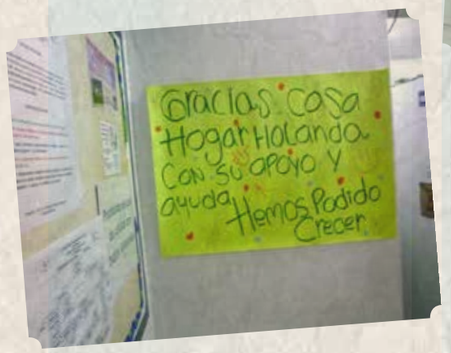

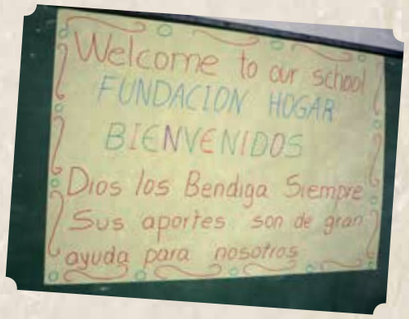

Casa Heuvelink

DE GEVULDE ACHTERBANK

Toen bleek dat wij geen kinderen konden krijgen via de natuurlijke weg, waren we er al snel uit: we wilden graag kinderen adopteren. Na cursus en goedkeuring van de kinderbescherming kwamen we via wat omzwervingen bij HOGAR terecht die het best aansloot bij ons.
We zouden een eerste intake krijgen bij Bets van Driel in Groet. Ik vergeet nooit met de ritten naar en van Bets en Jaap hoe wij altijd achterom keken naar onze achterbank en verzonnen hoe die lege achterbank ooit gevuld zou zijn met 2 prachtige kinderen. Een gezin.
Winter 2001: Bets belde met het eerste voorstel. Het sneeuwde, er lag een enorm pak in de tuin. Terwijl ik luisterde naar de omschrijving van mijn oudste zoon van bijna 3 keek ik naar de prachtige witte vlokken die naar beneden dwarrelden. Hoe mooi zou hij sneeuw vinden. Toen Bets was uitgepraat, zei ik meteen ja en dat ik het voorstel accepteerde, waarop Bets zei: moet je dat niet even met je man overleggen. We moesten allebei lachen. Op die dag ontstond ons gezin, de gevulde achterbank. Wat waren we gelukkig. We gingen naar Bets, kregen de informatie en de foto. Dus dit was hem dan, onze prachtige zoon met zijn mooie getinte huid en kroeshaar. Ik was meteen verliefd dus de foto ging overal mee naar toe. Twee weken daarna haalden we Janier op in Colombia. We liepen de procedure in Medellìn met onze advocate Rocchio en we zaten in hotel Sheraton waar we een hele fijne tijd hadden met medewerkers die ook helemaal weg waren van ons mannetje en voor wie niets teveel was. We bezochten winkelcentrum Oviedo dagelijks om te eten en we schaften leuke kledingsetjes aan bij een winkel daar, alles in felle kleuren. Prachtig knalgroen, oranje, geel en rood, het stond hem allemaal mooi. We hebben nog een paar uitjes gemaakt met Daniel en we mochten een keer mee met Hans en Peter naar een restaurant net buiten Medellìn, Titiribi. Wat was het gezellig en wat hebben we lekker gegeten. Het uitzicht buiten gaf een prachtig uitzicht over Medellìn. Na een korte periode van 2 weken kwamen we aan op Schiphol. Janier ging voor het eerst mee achterin de auto en de auto was nu deels gevuld. Een gelukkig gevoel stroomde door mij heen. Ik was moeder. We waren een gezin.
Winter 2002: Bets belde met het voorstel. Ook nu sneeuwde het. En weer luisterde ik naar de omschrijving van onze jongste zoon van nog geen 1 ½ jaar. We hadden tegen Janier, toen 5 jaar oud, gezegd dat we niet wisten of hij een zusje of broer zou krijgen, maar Janier wist het al, het werd een broer en toen ik enthousiast vertelde dat hij een broer had, hief hij zijn hoofd op in bed en zei laconiek: Dat wist ik toch al. Hij was niet onder de indruk. We gingen op weg naar Bets en Jaap met een halfgevulde achterbank in de wetenschap dat die binnenkort weer gevuld zou worden. Wij werden meegenomen voor de informatie en Janier kreeg het eerst de foto te zien. Zo leuk hoe Bets hem apart nam. Daarna ging hij op de grond liggen spelen met een autootje. Hij was zo op zijn gemak. Later zagen wij de foto van een prachtig getint klein jongetje met een beetje kroeshaar, wat een schatje. Ik kon niet wachten om hem in de armen te sluiten. Op een gegeven moment zag Janier de computer van Bets en Jaap en hij zei: Ze zijn niet rijk hier, want ze hebben hier een platte computer. Wij hebben een veel grotere. Wij hadden inderdaad een groter ouder model. Die van Bets en Jaap was veel nieuwer. Hilarisch die reactie. Het duurde nog een paar maanden voor we af mochten reizen. Wat kan wachten lang duren. Maar eindelijk was het zover: we gingen Andres halen in Quibdo, een gevaarlijker gebied dus daar zijn wij maar een nacht geweest en Bert moest nog een dag terug. Voor de rest verbleven we weer in het zonnige subtropische Medellìn. Het was weer thuiskomen. De procedure van Andres duurde 5 weken, waardoor we nog genoten hebben van veel uitstapjes met Jorge. Angela regelde dit keer onze procedure. In Quibdo duurt de procedure altijd langer. Angela heeft mij in Quibdo nog naar een winkeltje meegenomen waar ik een filigrain goud armband heb gekocht als aandenken aan de regio waar Andres is geboren. Eloy begeleidde ons en heeft ons even kort meegenomen naar de rivier. Verder konden we beter binnen blijven destijds. Terug in Medellìn verbleven we bij pension Santa Julia de los Balsos van Marha en Humberto in Medellìn, hele fijne mensen en ook het personeel. Ze waren allemaal even dol op de kinderen. We zijn we met Fausto naar de Macro geweest en hebben inkopen gedaan voor Project Altes de Oriënte. We hebben de spullen daar uitgedeeld. De jongens vonden het zo sneu dat ze geen mooie ballen hadden dus die hebben we gekocht en later nog meegegeven. Net als in 2001 gingen we bij pater Vercraaije op bezoek. Maar na 5 weken wilden we Andres ook heel graag aan onze familie laten zien. We kwamen op Schiphol en toen stond ook Bets daar met een cadeautje in haar hand. Toen ze ons zo zag zei ze: fijn hè!. Ik schoot vol. Ons gezin. Op de terugweg zat ik achterin naast mijn 2 prachtige zoons. De achterbank was gevuld. Wij zijn ontzettend dankbaar dat wij via de persoonlijke medewerkers van Hogar ons gezin konden stichten. Iedereen is even betrokken en vriendelijk en voor onze adoptie waren Bets, Rocchio en Angela heel belangrijk, maar zonder iemand te kort te doen: Hans is HOGAR, hoe hij het tot op heden uitstraalde. Maar achter iemand die op de voorgrond aanwezig is, staat altijd een belangrijk iemand op de achtergrond die zorgt dat alles loopt. Dus Janet ook jij hartelijk bedankt.
Onze achterbank was tot voor kort helemaal gevuld, maar de oudste vult inmiddels zelf zijn auto met een vriendin, tenzij we uit eten gaan en even met z'n vijven met onze auto gaan. Inmiddels een stukje krapper, want de jongens zijn inmiddels 20 en 16, en de vriendin van mijn oudste is 18, maar heel gelukkig met mijn inmiddels uitgebreide gezin.

ALTOS DE ORIENTE

Dit is een van de grotere projecten van stichting HOGAR. De uit drie gebouwen bestaande school blijkt telkens weer te klein te zijn.

De klassen zitten bomvol. In een van de lokalen zitten maarliefst 56 leerlingen hutje bij mutje tegen elkaar aan. Deze reis was Janet, mijn vrouw, met mij mee. Zij keek haar ogen uit en vroeg zich af hoe de leraren het voor elkaar kregen om de orde te houden. Tijdens de pauze dromden veel kinderen zich om haar heen en velen wilden even haar haren aanraken. Is dit echt? Zo wit? Janet genoot volop en praatte honderd uit in het Engels. Een taal welke de kinderen maar al te graag in de praktijk wilden brengen. Hollanders hadden ze nu al wel meerdere malen gezien maar een echte Engelse en dan ook nog uit Londen, was wel heel bijzonder! Het lijkt wel of de directie elk jaar gewisseld moet worden want, evenals vorig jaar, wij werden weer met een nieuwe directeur geconfronteerd. Dit jaar is het een vrouw geworden. Vol enthousiasme liet zij ons elk lokaal zien en liet Fausto zijn woordje doen over hoe de school tot stand is gekomen en dat "deze Hollanders " hiervoor wel een groot applaus hebben verdiend.

De tijd dat ik er dan een beetje verlegen bij stond is allang voorbij dus met een brede glimlach neem ik vol trots de bedankjes in ontvangst. Uiteraard kwamen wij ook dit jaar niet met lege handen. Veel educatief materiaal, schoonmaakmiddelen en de belofte voor het nodige keukengerei maakten vele mensen blij. Waar vorig jaar nog gesproken werd over een ombouw voor het eetgedeelte konden wij nu constateren dat dit inmiddels was gerealiseerd. Een twee meter hoog hekwerk met een afsluitbare poort vormen nu het restaurantgedeelte voor de kinderen. Het ziet er keurig uit allemaal en het is zeerzeker een hele verbetering. Wij, de school, voldoen nu weer aan alle nieuw gestelde eisen en er kan weer in lengte van jaren les gegeven worden. Dit uiteraard met de wetenschap dat Colombia zomaar weer zijn regels kan wijzigen. Wij gaan van het goede uit en zijn optimistisch! Het valt nog niet mee om Janet weg te sleuren van al die leerlingen die zich nog steeds aan haar vastklampen maar we moeten nu toch echt gaan want ons programma loopt anders te veel in de war. We zijn nog nooit door zoveel kinderen uitgezwaaid!

HANS KERSTEN

HOMBRES HERMANOS

**Als er maar even tijd is bezoeken we natuurlijk onze grote vriend Pater Winfrido Vercreaye.
Hij woont al meer dan 50 jaren in Colombia waarvan zijn langste tijd in Medellìn.**

In de wijk Manrique is geweld heel normaal en hij weet daar prima met de bewoners om te gaan. Voor velen is hij de grote steun en toeverlaat. Als Padre kun je bijna geen kwaad doen en heb je grote invloed. Zo ook Winfrido. Hij stichtte de Corporation Hombres Hermanos. Bouwde eigenhandig onderkomens voor de oudjes die op straat leven en voorziet ze van eten, drinken en een verzorgende hand. Aanvankelijk startte hij met23 mensen maar de laatste jaren is de armoede voor deze "derde leeftijd" zo uit de hand gelopen dat hij momenteel onderdak biedt aan 96 mensen. AOW zoals wij die kennen in Nederland is er alleen voor de rijken die voor zichzelf hebben gezorgd of een bedrijfspensioen hebben opgebouwd. Heb je geen kinderen die voor je kunnen zorgen dan leef je letterlijk van de bedeling. HOGAR helpt hem al heel veel jaren en zodoende hebben wij een vriendschap opgebouwd. Hij weet dat wij meestal in/rond februari in Medellin zijn en kijkt reikhalzend uit naar onze komst. Deze reis was hij aangenaam verrast toen hij, na vele jaren, mijn vrouw Janet zag. Natuurlijk werden er meteen "oude koeien uit de sloot gehaald". Zoals gebruikelijk drink ik samen met hem een glas whisky om ons weerzien te vieren. Ook nu was dat het geval, ware het niet dat het pas 11.30 uur in de ochtend was. Toch maar doen, alleen had hij nog een beetje wijn wat ook geen probleem was. Het gaat tenslotte om te vieren dat hij "die Hollander Hans" weer zag en zijn eigen taaltje weer eens kon spreken. Wij hebben erg genoten samen en hopen elkaar in 2019 weer opnieuw te ontmoeten!

HANS KERSTEN

Tijdens de jaarlijkse projectreis wordt je nogal geconfronteerd met horde kinderen die allemaal op de foto willen. Fijn om te zien dat de laatste tijd er ook leerlingen zijn die met hun eigen mobiele telefoon een foto van ons nemen!
Gelukkig kunnen de meeste kinderen goed lachen maar vaak zie je ook wel hele ernstige blikken. Er zijn kinderen die het zeker wel zwaar zullen hebben. Ouders met weinig geld, opgevoed door een tante, mishandeld door een dronken vader.
Gelukkig dat de kinderen overdag een veilig plekje hebben op school en dat ze dolblij zijn met een plastic lineaal, pennen en schriften. Dat geeft troost!

SAN NICOLAS

Het is alsof het gewoon niet op kan maar ook in de week voor Pasen dit jaar presteerde het Petrus Canisius College, PCC, om dik 32.000 Euro bijeen te vergaren voor het project San Nicolas in Medellin. Met dit grandioze bedrag zijn inmiddels alle vloeren van de hele school betegeld. Ook werden er een aantal computers aangeschaft ten behoeve van de leerlingen! En niet te vergeten een grote koelkast voor de keuken. Dit project begint zo langzamerhand hele professionele vormen aan te nemen.

Want ook aan de vooraanbouw van de school, de speciale kleuteropvang, is hard gewerkt. Niet alleen heeft deze aan de buitenkant een nieuw kleurtje gekregen maar ook het interieur is aangepast aan de wensen van nu. De volledige binnenkant is opnieuw gestuukt en er zijn prachtige jongens en meisjes toiletten aangelegd.

Eind februari 2019 zal HOGAR opnieuw een bezoek brengen aan dit project en inventariseren wat er met de laatste bijdrage van het PCC moet gaan gebeuren. De filmbeelden zullen dan in april, aan de leerlingen van alle 5 vestigingen van het PCC worden vertoond. In de week voor Pasen zal dan de laatste actie week worden gehouden ten bate van dit project San Nicolas.

We wachten weer gespannen af! Aan ons enthousiasme zal het niet liggen, wij weten de leerlingen vrij goed te motiveren, getuige de opbrengsten van de eerste 4 jaren! We zijn optimistisch en gaan er gewoon weer een beetje van uit dat het bedrag wel weer ruim 30.000 euro zal bedragen.

HANS KERSTEN

< Een paar keer per jaar geeft Stichting Hogar een update over het project San Nicolas op de PCC-Scholen door middel van posters. De kinderen halen jaarlijks geld op met een grootse schoolactie.

PauliPraat

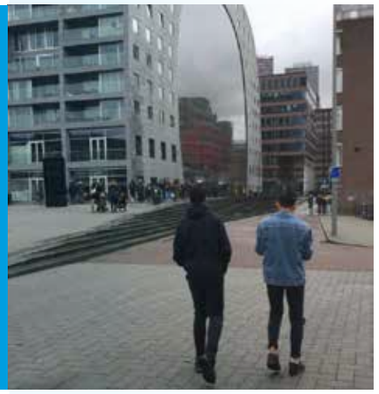

"Wat goed van jullie dat jullie een kind een mooie toekomst gegeven hebben, echt knap!" Knap? Goed? Welnee. Wij wilden ouders worden en adoptie was één van de niet-medische manieren waarop. Gewoon puur egoïsme dus. Natuurlijk is dat inzicht pas tot me gekomen toen we eenmaal in procedure zaten. En het sloeg in als een bom toen ik naar de foto's staarde van onze jongens voordat we ze gingen halen. Deze jongetjes haalden wij zomaar weg uit hun vertrouwde omgeving. Weg van alles wat ze kenden en liefhadden, om te vertrekken naar een koud land aan de andere kant van de wereld.

De adoptiewereld is inmiddels flink veranderd. Toen wij adopteerden kwamen er honderden kinderen alleen al uit Colombia naar ons land, om nog maar te zwijgen over de aantallen uit andere landen. Met 2,5 of 3 jaar was je uit en thuis. In de tijd dat er nog geen social media was, waren wij lid van de 'adoptie-mailing-lijst'. Elke avond, boven tussen het wasrek en de muur, zat ik achter het bureautje met de computer om te kijken of iemand een voorstel had gekregen. Vreugdekreten bij elke aandoenlijke kinderfoto, meestal genomen voor één of andere Disney-afbeelding. Toch had die mailinglijst soms net zoveel invloed als social media nu. Je ging toch procedures en wachttijden vergelijken en je werd toch enigszins nerveus als iemand met ongeveer dezelfde dossierdatum een voorstel kreeg.

Hoe anders is dat nu! Ik vind het een goede ontwikkeling dat er kritischer gekeken wordt naar de voor- en nadelen van adoptie. Ik blijf erbij dat het soms het enige en laatste redmiddel kan zijn voor een kind. Jammer alleen dat niet alle kinderen, die werkelijk nergens meer naar toe kunnen, niet deze kans krijgen. Daarnaast krijgen sommigen in onze maatschappij ook niet de kans om de adopteren. Stellen van gelijk geslacht of alleenstaanden bijvoorbeeld. Onze wet staat dat wel toe, maar de wetten in de landen van herkomst niet. Zo zou onze oudste, als Colombiaan, kunnen adopteren uit Colombia. Als 'homo' kan hij dat dus echter niet en ook niet als alleenstaande ouder. Dat zit me toch dwars. Ja, ik weet dat de wereld nog niet klaar is voor stellen van gelijk geslacht. Iedereen roept wel heel hard dat het alom geaccepteerd is, maar het tegendeel wordt regelmatig bewezen.

Ook in de adoptiewereld tel je als stel van gelijk geslacht niet als volwaardig mee. Want twee mannen of twee vrouwen? Nee, dát kan toch echt niet! Wat doe je zo'n kind aan? Ik snap werkelijk het probleem niet. Hoezo zouden twee mannen of twee vrouwen niet een kind kunnen opvoeden? Ik zie genoeg voorbeelden van kinderen die dan wel bij een man en vrouw als ouders wonen, maar die ergens anders veel beter af zouden zijn. Uiteindelijk kan elke drugsverslaafde met gezonde eicellen gewoon kinderen krijgen zoveel als ze wil. En als ze er dan niet voor kan zorgen, zijn er gelukkig in ons land pleeggezinnen die ertoe bijdragen dat een aantal van deze kinderen alsnog een veilig thuis kan krijgen. Als de instanties meewerken dan natuurlijk.

Als onze zoon later vader wil worden, dan steunen wij hem van harte. En dan hoop ik dat de mogelijkheden wat haalbaarder zijn dan nu. Dan weet ik zeker dat dat kindje een heel fijn thuis zal krijgen!

Een kind, een tas, een toekomst!

Voor maar € 17,50 schenkt u al een schooltas met alle benodigdheden voor een heel schooljaar aan een kind in Colombia.

Een kind, een tas!

Maak € 17,50 over op

NL14 INGB 0009 5617 37

t.n.v. Hogarnieuws, Apeldoorn
o.v.v. 'schooltas'

De tassen met inhoud worden door Fausto ingekocht in Colombia!

Vaak ontvangen we goede ideeën om extra geld in te zamelen voor de projecten in Colombia.
Daarnaast zijn er al veel leden en adoptieouders die zelf geld inzamelen voor een bepaald project.

Hoewel we als Sichting HOGAR alle projecten dit jaar konden steunen, willen we ervoor zorgen dat we dit kunnen blijven doen. Sponsors zijn vaak dichterbij dan je zou denken, maar dan moeten we wel weten waar we moeten zoeken. Hiervoor hebben we uw hulp nodig!

Werkt u bij een bedrijf wat veel doet aan maatschappelijk ondernemen en denkt u dat er wel ruimte is voor een nieuw project? Breng dan eens Stichting HOGAR onder de aandacht! Zoekt uw school nog een goede bestemming voor het zendingsgeld? Wie weet is Stichting HOGAR dan een mogelijkheid!
Met de buren samen een bepaald project steunen? Laat het ons dan weten!

Plaats hier uw advertentie en steun Hogar projecthulp

Voor meer informatie kunt u contact opnemen met de advertentieverkoop van HOGAR-Nieuws
E-mail: advertentie@hogarnieuws.nl

Alle inkomsten uit de advertentieverkoop gaan in zijn geheel naar de projecthulp van stichting Hogar.

Wij zoeken sponsors

U kunt bij ons informatiepakketten aanvragen. Aan de hand van deze folders en leaflets kunt u heel goed visueel maken hoe Stichting HOGAR de diverse projecten steunt. Informatie aanvragen kan via de website www.stichting-hogar.nl of via info@hogarnieuws.nl

Een kind, een tas!

Maak € 17,50 over op

NL14 INGB 0009 5617 37

t.n.v. Hogarnieuws, Apeldoorn
o.v.v. 'schooltas'

Uw bijdrage in Hogarnieuws?

Uw ervaringen met uw adoptiekinderen kan van onschatbare waarde zijn voor andere ouders. Directe tips of herkenning van overeenkomstige thuissituatie geven troost en steun.

Stuur uw verhaal naar (eventueel anoniem)
redactie@hogarnieuws.nl of per post:
HOGAR-Nieuws
familie Pauli,
Biezematen 22,
7326 KH Apeldoorn

Colofon

Winter 2018 - 23e jaargang
HOGAR-nieuws is een uitgave voor stichting HOGAR

Redactie
Karin van Dongen en Arjan Parie
Mariëlle en Frank Pauli

Adreswijzigingen en abonnementen:
leden@hogarnieuws.nl

Kopij: redactie@hogarnieuws.nl

Redactieadres:
familie Pauli, Biezematen 22, 7326 KH Apeldoorn, Telefoon: 055-5430414

Ontwerp en Lay-out
PARDON – Studio voor grafisch ontwerp
www.pardon.nl

Bestuur Stichting HOGAR
Hans Kersten, Karel van den Berg, Aralt Brilman, Arjan Parie, Frank Pauli

Aan deze uitgave werkten mee:
Hans Kersten.

Giften
Rekeningnr. NL14 INGB 0009 5617 37
t.n.v. HOGAR-Nieuws te Apeldoorn.

Een jaarabonnement van het HOGAR-Nieuws kost €15,= per jaar, prijswijzigingen voorbehouden. Het HOGAR-Nieuws verschijnt tenminste twee maal per jaar. Het abonnementsgeld dient per vooruitbetaling te worden voldaan. Abonnementen gelden tot wederopzegging en worden zonder tegenbericht automatisch verlengd. Het abonnement is geldig voor een kalenderjaar, dat wil zeggen van januari tot en met december. Opzeggingen dienen daarom schriftelijk vóór 1 december ontvangen te zijn. Aanmeldingen die op een willekeurig moment in een lopend jaar worden ontvangen, betalen het aantal nog te verschijnen uitgaven van het HOGAR-Nieuws. In januari daaropvolgend vindt de betaling plaats voor het komende jaar. De redactie moet de ingezonden kopij soms inkorten of enigszins redigeren. © HOGAR-Nieuws

Een kind, een maaltijd, een toekomst!

EEN MAAND LANG ETEN OP SCHOOL

Voor maar € 17,50 schenkt u al **een maand lang** een maaltijd aan een schoolkind!

STICHTING-HOGAR.NL
PROJECTHULP COLOMBIA

Een kind, een maaltijd!

Maak € 17,50 over op

NL14 INGB 0009 5617 37

t.n.v. Hogarnieuws, Apeldoorn
o.v.v. 'Maaltijd'